

تر خوانی په افغانستان کې (ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

تر ځوانی په افغانستان کې (ناول)

.....کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: تر ځوانی په افغانستان کې (ناول)

لیکوال: نعمت الله رحيمي

اړیکه: Niamatullah3@gmail.com

کمپوز: خپله لیکوال

د خپریدو کال: 2022 زېږدیز - ۱۴۰۰ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

۱۹۹۸ز - غزني، افغانستان

د ژمي وروستی ورځې وې د طالبانو د واکمنۍ وخت و، فقر، لوږې او بې روزگاری زور کړی و، په عمر پخه شمایل له خپل درې اولادونو سر په کور کې یوازې اوسیده، بختور وو هغوی چې د درې څښتو ډوډۍ پیدا کولو یوه سرچینه یې درلوده توپیر یې نه کولو چې هرچیرته وي خو خلک د یوې گولې ډوډۍ پیدا کولو لپاره پرديسي هم قبلوله دې شمایلې خاوند کابل کې کار کولو په میاشتو یې د راتگ کوم درک نه و، شمایلې یو پنځه کلن زوی او دوې لونیې یې درلودې چې مشره لور یې ۸ کلنه وه...

د ماسپښین وخت و خپلې مشرې لور حدیثې ته یې غږ وکړ:
- حدیثې لورې!

خو شیبې وروسته حدیثې د کور له انگر را منډه کړه د خونې له دروازې یې سر دننه کړ په مُسکۍ لهجه یې وویل:
- څه دې ویل بیو؟
- فرهاد او سیما چیرې؟
- اوبو پسې تللي دي

یوه شیبه یې مور غلې شوه سور اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- لورکې! ورسه د برنډې په سر بدنې اینبې هغه راډکه کړه لمر تیز
دی لمر ته یې کیده چې د مازدیگر اوداسه ته اوبه گرمې سي

حدیثې د سر په خوځولو د هو ځواب ورکړ او بیرته ولاړه، خو
شیبې وروسته ماشومان راغلل خویندو په انگر کې لوبې کولې خو
فرهاد غلی ناست و حدیثه چې د دوی منځ کې هوبنباره وه لوبې یې
پرینودې د ورور څنگ ته یې کیناسته ورو یې وویل:
- ولې داسې غلی ناست یې ؟

فرهاد د حدیثې لوري ته نظر کړ نرتوب په کوچني عمر نه پرینود
چې ودې ژاړي خو د لمر وړانگو یې په لمدو سترگو کې څرک
وهلو، حدیثې د واره وویل:

- ته ژاړې؟

- نه! نه ژاړم خو!

- خو څه؟

ژر یې په لستونې اوبسکې پاکې کړې په ژرغوني غږ یې وویل:
- پلار به مو کله راځي؟ ژمی تیر سو د کلي هلکان راته وایي چې
ستا پلار مړ شوی

بې باکه سلگۍ یې وهلې، حدیثې یې پر سر لاس تیر کړ و یې ویل:

- ښه هلکان نه ژاړي، گونگی دې شي چا چې داسې خبره کړې پلار
به نن او سبا کې بیرته راستون شي

د فرهاد سترگې رډې رډې راووتلې په حیرت یې وویل:

- رینتیا!؟

- هو خود!

فرهاد منډه کړه د سیما څنگ ته ورغی ویې ویل:

- سیما پوهیږې پلار مې راځي

سیما نادانه انجلۍ وه خوښي یې څرگنده کړه خو څه یې ونه ویل...

مزدیگر شو د رڼا لمر په لویډو و خو د فرهاد د هیلې لمر راختلی و
شاید خدای نه غوښتل د فرهاد دا خوښي د شپې او ورځې وځنډیږي
د مزدیگر په راتگ هوا سپرده درې واړه یې له مور سره ناست وو،
فرهاد وویل:

- ببو!

- هو زویه

- پلار به مې راته نوې جامې هم راوړي؟

مور یې هیڅ ونه ویل لنډه شیبه وروسته فرهاد بیا وویل:

- ژمی هم خلاص سو خپلۍ به هم راته راوړي او...

لا خبره نه وه خلاصه چې دروازه ټک ټک شوه، هیچا څه ونه ویل
فرهاد په منډه دروازې ته ورغی دروازه یې پرانیسته، د واره یې ناره
کړه:

- حدیثې! سیما! پلار راغی

حدیثه، سیما او مور یې په بیړه ور ووتل، پلار یې فرهاد غیږې ته
پورته کړ ویې ویل:

- وه زما زمريه! ته خو ځوان شوی یې

ماشومانو یې پلار د دروازې سره ایسار کړی و گرد ترې را تاو وو،
شهایله د انگر منځ کې دریدلې وه او د خوښۍ اوښکې یې سترگو
کې ډنډ وې په ژرغوني اواز یې وویل:
- پریردی پلار مو دننه راشي ساړه دي

ټول دننه راغلل ناست وو، گړۍ ووتله چې فرهاد وویل:
- پلاره! پنډوکی د چیرې؟ ماته د څه راوړل؟

پلار یې شیبه غلی و ویې ویل:
- شهایلی! هرڅه ټول کړه چې سبا کابل ته کډه وړو

شمايلې په حيرت سره وويل:

- څنگه؟!

- بس نور نه کيږي هلته د يوازې ځان کرايه ورکوم او د بيرته راتگ لپاره راسره پيسې نه پاتې کيږي کور مې نيولی نور به هلته اوسيدو

شمايله په حيرت وه چې بيا يې وويل:

- وه بنځې راځئ شيان ټول کړو، نه گورې زوی او لونیو ته مې هيڅ نه دي راوړي صرف ستاسو د بيولو لپاره راغلی يم

شمايلې په خواشينې لهجه وويل:

- ښه ته چې چيرې ځې مور څو ته مور ته هرڅه يې اوس به هم هره ورځ اولادونو يادولې

شپه د څيزونو ټولولو کې تيره شوه، سهار و يو جيب ډوله موټر يې راوست شمايلې يې خاوند ته وويل:

- وه سرپه! دا دومره کوچني موټر کې به دا څيزونه ځای سي؟

- اړ يو بله لاره نسته، همدا جيبان چې پيدا کيږي هم غنيمت دی

گړۍ وروسته هر څه موټر کې ځای پر ځای شول شمایل او لونی
یې شاته کیناستل او فرهاد یې د پلار غیر کې مخ سیت کې ناست و،
موټر حرکت وکړ...

د لارې په لړ کې موټر چلوونکي وویل:
- وروره! که خپه کیرې نه پیته (کیسته) ور واچوم

د فرهاد پلار هیڅ ونه ویل د سر په اشاره یې د هو ځواب ورکړ،
موټر چلوونکي تایپ ته پیته ور واچوله سندرې غږیده او موټر
چلوونکي ورته سر خوځولو، شیبې تیریدې موټر چلوونکي د
سندرې له اوریدو خوند اخیستو چې وړاندې چیک پواینټ
بنکاریدو موټر چلوونکي د تایپ تنی بار بار کیکارله خو پیتې د
راوتلو نوم نه اخیستو ډیره خواري یې وکړه پیته را ونه وتله او
چیک پواینټ را ورسید پر چیک پواینټ ولاړ یوه وسله وال موټر
چلوونکي له گریوان را ونيولو او له موټر یې بنکته کړ، د وسله
والو مشر غږ کړ:

- څه یې کړي؟

- د کاپر موټر کې سندرې چالانه کړې او چیک پواینټ ته په
راتگ یې هم سترگې ونه سوځیدې

موټر چلوونکي په خواشینې لهجه وویل:

- صیب غلطي وشوه بیا نه تکرار پري
- ته شرمیرې نه؟ دله تورسړې درسره ناسته ده او ته سندړې غبروې؟
- وښه صیب دا ځل مې پریردئ بیا داسې نه کوم

چا د موټر چلوونکي خبره وانه وریدله او تر پښو لاندې یې واچولو، له ډیر عذر او زاریو وروسته یې خوشي کړ او بیرته موټر ته را پورته شو، موټر چلوونکي غلی ناست و او د څه ویلو حال کې نه و لاره داسې نه وه جوړه چې موټر دې تیز پري وزغلي ماسپښین و د فرهاد پلار وویل:

- وستازه! که دلته چیرې موټر ودرې چې لمونځ وکړو گني قضاء کيږي
- هو والله ښه خبره دې وکړه

د میدان ښار چوک ته را ورسیدل یوې څنډې ته یې موټر ودرولو او جومات ته ولاړل، فرهاد د جومات انگرې کې ناست و څو شیبې وروسته یې پلار راغی او د موټر چلوونکي په تمه د فرهاد څنگ ته کیناست، فرهاد لنډه شیبه وروسته وویل:

- پلاره!
- ووايه زويه؟
- چې کابل ته لاړ شو جامې او خپلۍ راته اخلې؟
- هو زويه هرڅه درته اخلم

شيبه وروسته موټر چلوونکي راغی وپې ويل:

- راحی چې څو لمونځ مې وکړ

روان شول موټر چلوونکي وويل:

- خدای دې قبول کړي

سور اسویلی یې وويست بیا یې وويل:

- خدایه! ته خو وینې چې پنځه وخته تاته په سجده یم خو بیا هم

هره ورځ د کاپر تاپه راباندې لږي

څو شیبې وروسته تر موټر ورسیدل موټر حرکت وکړ...

کابل ته لږ لاره پاتې وه موټر چلوونکي وويل:

- وښه وروره ستا نوم څه دی؟

- زما نوم شیرخان دی

- ښه شیرخانه وروره! کابل ته مو ولې کډه راوړه؟

شیرخان سور اسویلی وويست وپې ويل:

- آه وروره! مجبوري وطن پرینودلو ته بیخي اړ کړی یم خو کابل

کې کار کوم میاشتي میاشتي له کور لیرې نشم اوسیدی کور کې بل

نارینه نه لرم سل خبرې دي...

موټر چلوونکي ترڅو خبره کوله د کابل لومړۍ دروازې چیک
پواینټ را ورسیدو موټر ودرید یوه وسله وال د نومونو پوښتنه او
ځینې نورې پوښتنې وکړې موټر حرکت کولو چې یو بل وسله وال
راغی ویې ویل:

- تم شی! لمونځ مو کړی؟

موټر چلوونکي په مُسکۍ لهجه وویل:

- هو! خدای دې قبول کړي

وسله واله ترڅه مُسکا وکړه ویې ویل:

- ههه چې وې کړی قبول به شي

شیرخان یې د خبرو منځ ته ور ولوید ویې ویل:

- نه صیب، پخدای لمونځ مو وکړ

- ښه؟

- هو قسم مې درته وکړ

وسله وال یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- له قسم مو بیخي شوتله جوړه کړې ښکته شی لمونځ وکړی

لاره نشته وه اړ وو بیا د دوی پر وړاندې لمونځ وکړي، شیبې وروسته
یې لمونځ وکړ او د تللو اجازه یې ورکړه موټر حرکت وکړ...

خو شیبې وروسته شیرخان موټر چلوونکي ته کتل د موټر
چلوونکي پرې نظر شو ویې ویل:
- ههه! شیرخانه وروره څه خدای دې په نفلو کې حساب کړي هره
ورځ دا حال وي
- بس خدای دې غیبي رحم وکړي

گری وروسته د کابل کمپنی سیمې ته را ورسیدل شیرخان موټر
چلوونکي ته لارښوونه کوله او تر کور را ورسیدل د هرڅه ځای پر
ځای کول گری و نیولې...

مانسام و د کور دروازه وټکیده شیرخان سترې و ویې ویل:
- هله فرهاد زویه وگوره څوک دي؟

فرهاد د دروازې په لور ور منډه کړه دروازه یې پرانیسته یوه ماشومه
وه یو پنډوکی یې په لاس کې ؤ د وطني دود له مخې یې د هرکلي په
پاره خواړه راوړي وو ماشومې وویل:
- دا لوبښي بیا سبا هغه مخامخ کور ته راوړه

فرهاد څه ونه ویل دروازه یې بیرته وتړله او کور ته دننه ولاړ،
راوړي خواړه یې مورته ورکړل مور یې وویل:
- خدای دې خیر ورکړي هسې هرڅه تیک پرک دي سترې وم د
څه پخولو ته مې له وسه هم نه کیدل

دې شپې ډوډۍ وخورل شوه، ماشومان یو او بل خوا ویده وو،
شمايلې شیرخان ته ورو وویل:
- دې ماشومانو سره ژمنې مه کوه زه پوهیږم پیسې نه لري

شیرخان په خواشینې لهجه وویل:
- څه وکړم؟ اولاد دی پر ما ډیر حق لري خو مور افغانان دومره
بدبخته یو چې نه مو خپله ځوانی په ارامه تیره کړه نه به د نورو
نسلونو تیره شي

شمايلې څه ونه ویل، شیبه وروسته یې د خوب ځای تیار کړ و یې
ویل:
- ورکېکه! پرېوځه خدای به رحم وکړي

شپه په رنیدو وه چې شیرخان پاڅیدو ورو یې په شمايلې غږ وکړ:
- بنځې، وه بنځې

شمایلي له پرستني بر سر را وويست ويې ويل:

- څه دي سړيه؟ چې نيمه شپه کې وينې يې؟

- نيمه شپه نه! پنځه نيمې بجې دي

يوه شيبه غلي شو بيا يې وويل:

- زه بايد لاړ شم دا مې ويل چې ماشومانو ته پام كوه د باندي ډير

ونه وځي دا كابل دی

- ښه سړيه سمه ده نه به وځي...

شيرخان خادر تر ځان چاپير كړ بې له دې چې شور جوړ شي

ولاړ...

گرې وروسته شمایلي سترگې پرانيستي او لمونځ يې وكړ د سلام له

گرځولو سره سم فرهاد هم سترگې پرانيستي او د يوې بلې ورځ په

هيله راوين شو موركي ته يې ځير شو شيبه وروسته يې د پلار د

خوب ځای ته نظر كړ په بیره يې وويل:

- بو! پلار مې چيرې؟

مور يې دعا ته لاسونه لپه كړي وو، د دعا له خلاصيدو وروسته يې

فرهاد ته ور وکتل ورو يې وويل:

- پلار دې ولاړ كار او روزگار پسې

- خو دومره وختي؟

- هو زويه خه وکړي نو وايي لاره ليرې ده

فرهاد خه ونه ويل خو خفگان يې له ليرې پر شونډو بنکاريدو...

وخت نه تم کيدو که ښه و که بد تيريدو د سهار چای تيار شو
شمايلې ماشومان راوينږ کړل فرهاد خنگ ته ناست و حديثې پرې
غږ کړ:

- اي راشه چای وڅکه بيا تر غرمې وږی نشې پاتې کيدی

فرهاد تندي تريو کړ په ترخه لهجه يې وويل:

- بوره نشته تريخ چای مې له مری نه تيريري

حديثې خه ونه ويل، شيبه وروسته يې مور وويل:

- راشه زويه نن گذاره وکړه بيا دې پلار بوره هم راوړي

فرهاد هيڅ ونه ويل پر خپل ضد ولاړ و مور يې ور پورته شوه او

خو خپيرې يې ووهلو له ځانه سره يې ويل:

- خاصه خور شوی يې، خلکو ته وچه ډوډی هم نه رسيږي د پلار

حالت ته دې نه گوري

فرهاد مړې سلگۍ وهلې او اوبنکو يې په گريوان سيلاب جوړ و،
حدیثه پورته شوه او د مور له لاسه يې خلاص کړ...

په خونه کې ژير لمر و فرهاد د کړکۍ خنډې ته خواشینی ناست و
مور يې خونه جارو کوله د فرهاد لور ته يې وکتل سترگې يې له
اوبنکو ډکې شوې نږدې ورغله ويې ويل:
- زما لاس د مات شي چې په تا مې وار کولو

زوی ته يې کلکه غيږه ورکړه بيا يې وويل:
- خو خیر زوی مې جار شم هرڅه به سم شي اوس لږ گذاره کوه

د فرهاد زړه ډک و په زوره زوره يې د مور په غيږ کې وژړل او زړه
يې تش کړ چې شيبه وروسته سيما د خونې له دروازې سر دننه کړ
ويې ويل:

- راځه هغه گاوندۍ چې د شپې يې ډوډۍ راوړې وه راغلې راشه
مور لوبې کوو

فرهاد ژر اوبنکې پاکې کړ او د باندې ورغی د کور په انگر کې
کيناست او د دوی لوبې يې خاړلې سيما بيا راغله ويې ويل:
- راشه ته لوبې نه کوې؟

فرهاد ورو وویل:

- زه له هغه انجلۍ شرمیرم!

سپما بیرته ولاړه، خو شیبې وروسته هغه ماشومه راغله د فرهاد
څنگ ته کیناسته وپې ویل:

- پوهیږې؟

- نه په څه؟

- زه هیڅ ملگري نه لرم تاسو چې راغلی ډیره خوشحاله شوم

فرهاد مُسک شو انجلۍ بیا وویل:

- زما نوم روینه دی ستا نوم څه دی؟

- فرهاد

- ښه فرهاده راځه موږ سره لوبې وکړه نور به ملگري یو

فرهاد ورسره لاړ او په لوبو بوخت شول...

شپې او ورځې تیریدې، که ښې وې او که بدې وخت ته یې توپیر نه
کولو دوه میاشتې تیر شوې...

مانډام و ټول په خونه کې راټول وو، شیبه وروسته دروازه ټک ټک
شوه، فرهاد منډه کړه او وپې ویل:

- پلار مې دی!

شيبه وروسته يې دروازه پرانیسته پلار يې و په لاس کې يوه توره پلاستيکي کڅوړه وه، د فرهاد پر شونډو مُسکا خوره شوه خو څه يې ونه ويل غلی يې خپل پلار تر خونې بدرگه کړ، پلار يې کيناست شيبه وروسته يې پلاستيکي کڅوړه شمایلې ته ور کړه ويې ويل:

- واخله بنځې خپلې دې نشته وې دا مې درته راوړې

فرهاد تندي تريو کړ ناهیلی له خونې ووت خو شيبې ناست و په انگر کې يې يو کارتن وموند له ځانه سره يې واخيست او خونې ته دننه شو د خونې کونج کې کيناست قيچي يې را واخيسته او له کارتن يې ځانته د خپلې په څير يو څه جوړ کړل چې گواکي د پلار ورته پام شي او خپلې ورته راوړي خو پلار يې که ليدلو هم نا گومانه و، خو شيبې ووتې فرهاد اړ شو نږدې ورشي او ورته ويې نسي، نږدې ورغی او له کارتن جوړې شوې خپلې يې د خپل پلار مخې ته کينودلې فرهاد وويل:

- پلاره دا وينې...

د فرهاد خبره لانه وه خلاصه چې پلار يې وويل:

- وه داغه زوی خو پوهيږم چې خپلې نه لري زه پيسې له کومه کړم؟

شيبه غلی شو، له سترگو يې اوبسکې په بهيدو شوې او په ژرغوني غبر
يې وويل:

- دا زمور افغانانو ژوند شو! له ماشومتوبه تر ځوانۍ په افغانستان
کې مور د ارام ساه ونه خيسته، خپلې هيلې خو مو تر خاورو لاندې
کړې اوس د اولادونو هيلې...

خبره يې نيم کې پاتې شوه چې په خپل زړه يې لاس کينود ځای پر
ځای پريوت شمایلې غبر کړ:

- څه وشول سړيه؟ حديثې ورشه اوبه راوړه

حديثه په بېره له خونې ووتله تياره وه ترڅو حديثې اوبه راوړلې شو
شيبې تيرې شوې، شيرخان وويل:

- ما وبنښه زويه چې ستا يوه هيله مې پوره نه کړه ...

له ډير کونښن وروسته هم ونه توانيدو چې وړاندې بله خبره وکړي
او مړ شو...

په کور کې يوه غوغا وه، چغې او شور و ماشومانو د پلار سرته ژړل
خو شمایلې گونگی وه يو اوف يې هم ونه کړ، گړۍ وروسته ځينې
گانوډيان راغلل او د ميت په کفن کولو کې يې مرسته وکړه، د غم
تياره رڼه شوه، غربت نه پريښودل چې خپل پلار د خپلې پلرنۍ

هدیرې ته یوسي او هلته یې د خاورو ته وسپاري اړ وو د گاونډیانو
په مرسته کابل کې یې خاورو ته وسپاري...

گرې وروسته څلور کسان پیدا شول چې د شیرخان کت ته اوږه
ورکړي جنازه له کور ووتله او د ړنگ کابل د یوه غره په سره یې
خاورو ته وسپارله...

د یوې لور او زوی اتل او د یوې کورنۍ تکیه گاه او د هیلو لوی غر
ونړیدو...

ورځې تیرې شوې شمایله گونگی شوې وه، اولادونو یې بار بار پرې
د «بیو» غږ کولو خو له خولې یې یوه خبره نه راوتله، ددې کورنۍ
درې څانسته ډوډۍ د گاونډیانو په مهربانۍ پیدا کیدله...

یوه میاشت تیره شوه، سهار و ماشومانو له روبینې سره د کور په
انگر کې لوبې کولې او فرهاد په خونه کې د مور څنگ ته ناست
و، مور ته یې ځیر شو په ژرغوني غږ یې وویل:
- بیو! دا ټول زما د لاسه

مور يې ور وکتل د لاس په اشاره يې خپل څنگ ته ور وغوښت د
کور کلی يې په لاس کې ورکړه د اسمان خوا ځير شوه سترگې ونه
يې ريډې فرهاد په بیره وويل:
- بيو!!!

خو نه پوهيدو چې بيو يې خپل روح حق ته سپارلی شو ځلې يې
وښوروله بيا يې وويل:
- بيو!

په بیره د باندي ووت غږ يې کړ:
- حديثې! بيو مې!

حديثه په بیره راغله شو ځلې يې په خپلې مور غږ وکړ خو هيڅ ونه
شول رنگ يې ژير واوښت خړه پره کيناسته، د مور پر سترگو يې
خپل کوچني لاسونه را تير کړل په ژرغوني غږ يې وويل:
- بيو مړه سوه!

له يوه کور د يوې مياشت په موده کې يوازې دوه جسدونه نه هزار
هيلې او اميدونه هم تر خاورو لاندې شول، مورکې يې د پلار څنگ
ته خاورو ته وسپارله او دوی د روښنې پلار چې ډير زړه سواندی و

له ځانه سره خپل کور ته بیول، د کور اړین څیزونه یې دروینې
دوی کور ته یوړل او درې یتیمانو ته یې فناه ورکړه...

خو ورځې تیرې شوې خو دا یو کوچنی زخم نه و چې بیرته دې ژر
راډک شي...

مازديگر و فرهاد د کور په انگرې کې ناست و دروینې پلار له دندې
راغی فرهاد یې په انگرې کې ولید څنگ ته یې کیناست ویل:
- زویه! دا هم نشم ویلی چې مه خپه کیږه خو په خفگان نه ستا
پلار بیا ژوندی کیږي نه ستا مورکې، زه ژمنه کوم تل درسره مل یم
خو ته اوس د دوه خویندو ورور نه د یوې کورنۍ مشر یې

خو شیبې غلی شو ولاړ شو او د فرهاد په اوږه یې لاس کینبود ویې
ویل:

- ځان له لاسه مه ورکوه زه ستا د پلار په څېر یم

فرهاد په نه زړه مُسک شو د روینې پلار لار...

شپه شوه سهار وخته فرهاد په سوچونو کې غرق د کور په انگرې کې
ناست و د روینې پلار دندې ته روان و له دروازې وتلو چې فرهاد

غږ کې:

- اکا!

د روینې پلار شاته ور وکتل و یې ویل:

- ووايه زويه؟

فرهاد ته نه ور جوړیدل چې څنگه ووايي، د روینې پلار بیا وویل:

- هن زويه ووايه مه شرميره

له شیبې چوپتیا وروسته فرهاد وویل:

- اكا يو څه پیسې که راکړې؟ قرض!

- سمه ده زويه، خو! پیسې څه کوي؟

- اكا زه هیڅوک نه لرم او تا پرون وویل چې ته د یوې کورنۍ

مشرېې نه غواړم داسې عادت شم غواړم کار وکړم

- خو... خو! زويه ته به څه کار وکړې ښار کې حالت ښه نه دی.

فرهاد هیڅ ونه ویل د روینې پلار له جیب پیسې راوباسلې وریې

کړې و یې ویل:

- واخله، خو! د هرې ورځې حساب درنه غواړم د خدای په پار په

بده لاره مه ځه گني خدای ته به زه ملامت یم، زه له اوس لس کاله

ترځوانی په افغانستان کې (ناول)

وروسته هم حاضر يم تاسو لکه خپل اولاد وساتم خو ته چې شله يې واخله.

- سمه ده، اکا.

د روينې پلار ولاړ خو شيبې وروسته فرهاد خونې ته دننه ولاړ

حديثې ته يې وويل:

- زه ځم کار پسې

حديثې په حيرت وويل:

- څنگه کار؟

- ته يې څه کوي؟ پرېرېده يې

هيڅ يې ونه ويل او د باندې لار فرهاد پوه شوی و چې بې له خپله

ځانه يې هيڅوک نشته اړ و يو کار وکړي، د کابل له کمپنۍ سيمې

تر کوټه سنگي پياده ولاړ په لاره يې ځينې ماشومان وليدل چې

پلاستيکي کڅوړې پلوري، يوې هتۍ ته ورغی زړه نازړه ولاړ و د

څه ويلو همت پکې نه وو هتيوال ورته ځير شو ويې ويل:

- معاف کُن

فرهاد نه پوهيدو چې هتيوال ورته دې خيرغوښتونکي گومان وکړ،

فرهاد ورو وويل:

- اکا! دا پلاستيکي کڅوړې دانه په څو دي؟

هتيوال سترگې رډې رډې را وباسلې ويې ويل:

- دانه نه خرڅيږي، په كيلو دي!

هتيوال يوه شيبه غلی شو، له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- خو روپۍ لرې؟

فرهاد په کوچنيو لاسونو خپلې شته پيسې ورکړې

هتيوال پلاستيکي کڅورې په تله کې واچولې او ور يې کړې...

فرهاد ډير بې خولې او ژبې ماشوم و داسې وخت نه و پرې راغلې د

پلار نازدانه زوی و خو اړ و په سپين سترگۍ دا پلاستيکي کڅورې

و پلوري، خو فقر او بې وسۍ دومره زور کړی و چې چا حتی ددې

پلاستيکي کڅورو پيرلو توان نه درلود، ورځې، اونۍ او مياشتې

تيرې شوې فرهاد خپلې گټلې پيسې سپمولې ترڅو ځانته پرې يو کار

او روزگار جوړ کړي...

- ۲۰۰۱ز، کابل

افغانستان خو له موسم هم په بیره رنگ بدلوي، بيا نظامونه بدل شول د حامد کرزي د واکمنۍ کم وخت کیدو، فرهاد ۷ کلن شوی و، دانجونو او هلکانو ښوونځيو بيا فعاليت پيل کړی و

روينې ښوونځی پيل کړی و خو هغه د فرهاد او خويندو سره ملگرتيا يې په بخيلۍ بدله شوې وه هغې حس کولو چې پلار يې دوی ته ډيره مينه ورکوي او دې ته يې هيڅ پام نه دی.

سهار و روينه ښوونځي ته تلله فرهاد و بين و خو سر يې په پرستنه کې دننه کړی و، خويندې يې وينې وې سيما وويل:
- حديثې! کاش مو د ښوونځي جامې لرلی موږ به هم تلو

حديثې ورو وويل:

- تش جامې خو نه دي، کتابچه، قلم او شل نور خيزونه دي، زړه خو زما هم کيږي خو...

فرهاد اوس هوښيار شوی و خپلې هيلې يې تر خاورو لاندې کړې وې د خويندو هيلې يې خپلې گنلې، شيبه وروسته پاڅيدو او لاړ...

حالت څه نا څه بڼه شوی و، فرهاد اوس د کابل کوڅه کوڅه پیژنده، بانک ته ولاړ او هغه پیسې چې سپمولې یې وې له ځانه سره واخیستې ترڅو یو کار پرې پیل کړي، د هماغه هټی مخ ته ودرید چې مخکې به یې ترې پلاستيکې کڅوړې پیرودلې هټیوال ته یې پیسې ورکړې وې وویل:

- ددې ټولو پلاستيکې کڅوړې راکړه

هټیوال رد رد و وکتل و یې وویل:

- فرهاده بچیه! ته دا دومره وخت چیرته وې؟

فرهاد وویل:

- هغه د ښار حالت گډوډ و ځکه تراوسه کور کې وم

هټیوال وویل:

- بڼه! نو ځکه نه یې خبر چې دغه پیسې اوس نه چلیږي

د فرهاد له سترگو مړې اوبسکې راغلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- څنگه؟

هټیوال په مُسکې لهجه وویل:

- قربان زویه! مه خپه کیږه بانک یې تبادله کوي نوي لوتونه

درکوي

هتيوال شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- هغه بيا چليري!

فرهاد په خواشيني لهجه وويل:

- بانک چيرته دی؟

هتيوال يوه شيبه په سوچ کې ډوب شو بيا يې وويل:

- زويه! ته داسې وکړه زه به درته نوې پيسې درکړم هغه ماته راکړه

زه به يې بيا په نويو بدلې کړم.

فرهاد مُسک شو ويې ويل:

- ښه نو اکا هر خو روپۍ چې کيري دهغې پلاستيکي کخوړې

راکړه

هتيوال فرهاد ته ځير شو شيبه وروسته يې له جيب پيسې را وباسلې

ويې ويل:

- ته دا پيسې واخله

د فرهاد سترگې ورغړيدې غلی شو هتيوال پنځوس افغانۍ نورې

ورته په لاس کې کينودې ويې ويل:

- واخله دا پنځوس نورې هم اوس ورځه دمه وکړه سر له سبا
ورځې به ماسره کار کوې

فرهاد مُسک شو ويې ويل:

- ريښتيا؟

- ههه هو خود

فرهاد په خوښۍ بيرته روان شو هتيوال ور ناره کړه:
- زويه! ماته خان اکا وايي، سل خبرې دي که خدای مه کړه سبا
رانغلم نو زما پوښتنه له چا وکړه پته به درکړي

فرهاد د سر په خوځولو د هو ځواب ورکړ او لاړ...

گرې وروسته کور ته ورسيد، کورته د رسيدو سره سم يې د روښنې
مور ته غږ وکړ:

- حميدې خاله!

شيبه وروسته د روښنې مور راغله ويې ويل:

- څه دي فرهاده زويه؟ خيريت خو دی؟

ترڅو فرهاد خبره کوله ښځه بيا په خندا شوه ويې ويل:

- هههه! وه د خدای بنده ماته تش خاله وایه

- ولې؟

- خو اول مې نوم اخلې بیا خاله وایې تردې تش خاله وایه

- ښه خاله

- هو رښتیا څه دې ویل؟

فرهاد له خپل جیب پیسې راوباسلې وړې کړې وې ویل:

- خاله هغه دا...

- ووايه زويه

- په دې پیسو به مې خویندو ته د ښوونځي جامې جوړ نه کړې؟

ښځه مټسکې شوه وې ویل:

- څار شم ستا له د نارینه خوی ولې به یې نه جوړوم

فرهاد په مټسکې شونډو دننه ولاړ، خویندو ته یې څه ونه ویل، په

ارامه زړه پریوت او ویده شو...

مانښام کیدونکی و، د فرهاد پر مخ د یخو اوبو څاڅکي تویې شول
ژر را پاشیدو له کړکۍ څخه یې د انگرځواته نظر شو خویندو یې

د ښوونځي جامې اغوستې وې لکه د سولې کوترې پکې گردې را
تاويدې، روښنه د خونې له وره سره ولاړه وه فرهاد نارې کړه:
- زور درکوي؟ هههه!

روښنې هيڅ ونه ويل، فرهاد يوه شيبه په سوچ کې ډوب شو بيا يې
وويل:

- ته صبر زما پر مخ اوبه تا وشيندلې

روښنې منډه واخيسته فرهاد ورپسې و...

د فرهاد شپه په خوښۍ تيره شوه، ځکه د خوښو لومړۍ غوښتنه
يې پوره کړې وه، سهار وختي پاڅيدلې و خوښې يې له خوبه را
ويښې کړې، وپې ويل:

- ويښې شۍ! روښنه درته په تمه ده ښوونځي ته ناوخته کيږي

شيبه غلې شو بيا يې وويل:

- حديثې؟

حديثه تازه له خوبه راوښه وه په خوبجن غږ يې وويل:

- اممم! څه وايې؟

- ما کار پيدا کړې نور به له ځای ځای گرځيدلو خلاص وم

رویینه نیغه کیناسته ویې ویل:

- څنگه کار؟

- له هغه هتیوال به مې چې پلاستیکې کڅوړې اخیستې هغه راته
ووېل چې نور له ماسره پۀ هتۍ کې کار کوه

رویینه غلې شوه، شیبه وروسته فرهاد ووېل:

- نو ستاسو د ښوونځي د جامو پیسې خو له اسمان را ونۀ لویدلې،
خان اکا راکړې!

- خان اکا څوک شو؟

- همغه هتیوال!

فرهاد شیبه وروسته بیا ووېل:

- ښه نو ځم تاسو هم له روینې سره یوځای ځئ او یوځای بیرته
راځئ، یوازې مه ځئ

فرهاد له کور ووتلو، زړه یې د خوښۍ ټوپونه وهل ځکه د کار
لومړۍ ورځ یې وه

ګرۍ وروسته هتۍ ته ورسید خان اکا چای دم کړی و، فرهاد غلې
له هتۍ د باندې ودرید خان اکا برگ برگ ور وکتل ویې ویل:

- ولې داسې ولاړې يې

شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- لیونیه! دا هتی ستا خپله ده بې زړه مه اوسه او چې زه نه وم دا
هتی خو به ته سمبالوي

فرهاد مُسک شو په بیره هتی ته دننه شو

خان اکا له غولي يوه پياله را پورته کړه فرهاد ته يې ورکړه وېي ويل:
- هن! دا ومنيځه راشه چای وڅښه

فرهاد پياله ومنيځله له چايو يې ډکه کړه د خان اکا څنگ ته
کيناست، خان اکا له چای غورپ وکړ وېي ويل:
- فرهاده زويه! ته ښوونځي ته ځې؟

فرهاد د چايو پياله په غولي کيښوده وېي ويل:
- خان اکا! نن مې خپلې خویندې وليرلې ښوونځي ته، تاته خو مې
پخوا کیسه کړې وه چې مور او پلار مو نشته.

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- هغوی تعليم وکړي بس ده

خان اکا تندى تريو کړ، په غوصه يې وويل:

- خان اکا دې مړ دى چې داسې وايي؟

فرهاد هيڅ ونه ويل، خان اکا په خدا وويل:

- هههه! زه خو يم سر له سبا به اول نبوونځي ته ځې بيا به هتې ته

راځې

دې فرهاد سترگې له اوبنکو ډکې شوې خان اکا په بېره وويل:

- ولې ولې؟! لکه چې زما په غوصه خپه شوې؟

فرهاد په ژرغوني غږ وويل:

- نه اکا... پلار مې را ياد شو

- زه دې پلار هيڅکله نشم کيدای، خو زه ستا د پلار پرځای يم پام

چې خفگان ونه کړې...

خان اکا د چايو پيالو ورسره واخيسته د باندې لار بل هتې واله يې

څنگ ته راغی ويې ويل:

- خان اکا! پرون د ویل چې کار نشته او نن هتې کې کاریگر
گماری؟

خان اکا د سړي په اوږه لاس واچولو وړاندې لاپړل ویې ویل:
- همدومره کوچنی یتیم شوم خو دومره نرتوب مې نه درلود لکه دا
ماشوم یې چې لري، زه دې د یوه وخت ډوډۍ نه خورم خو نه
پریرېدم دا ماشوم د سړک په سر بې لارې شي

ورځې، شپې، اونۍ، میاشتي او کلونه تیر شول ډیرې یخې او گرمې
سختې او اسانه تیرې شوې خو فرهاد ماته ونه منله وسیله خان اکا
شو خو زور د فرهاد په متو راتلو، د روزگار سختیو له فرهاد یو
چپ انسان جوړ کړی و...

۲۰۱۶ز - کابل

د خان اکا د هتې مخه په گلانو پوښلې وه ټول هتیوال راغونډ وو،
یو لاروی راغی د یوه هتیوال په غوږ کې یې ورو وویل:
- د چا واده دی؟

هتیوال برگ برگ وروکتل ویې ویل:

- ده ته گوره! نن فرهاد له پوهنتون فارغ شو دا ټول یې هرکلي ته را
غونډ شوي

لاروي کس څه ونه ويل غلی روان شو، شيبه وروسته په ونه دنگ
په رنگ بڼکلی ځوان را بڼکاره شو د خلکو له منځ يوه کس غبر کړ:
- خان اکا فرهاد راغی!

خان اکا مخکې منډه واخيسته، فرهاد ته یې غيږه ورکړه په زوره یې
وويل:
- وگورئ خلکو ويل مې که نه چې بچی به مې لوی سړی جوړیږي

د فرهاد سترگې له اوبڼکو ډکې شوې خان اکا وويل:
- غلی شه ياره اوس نو اوبڼکې مه تويوه

د خلکو له گڼه گونې يوه ځوان غبر کړ:
- خان اکا، وايي فرهاد پوهنتون کې ډيرو انجونو په تنگ کړی و،
هغوی نه پوهيدې چې دا ژړندوکی دی

ټول په خندا شول، گڼه گونې ختمه شوه خان اکا د فرهاد په اوږه
لاس واچولو وړاندې ولاړل خان اکا وويل:

- څه نو زويه نور درسره نه بښايي چې دلته کار وکړي زه به دې هم فارغ کړم، تا ويل چې دنده دې پيدا کړي تر فراغت ورته په تمه وي نور آزادي ما چې څه کولای شو ومې کړل

فرهاد د خان اکا لاسونو ته شونډې ور ورې بڼکل يې کړل ويې ويل:
- استغفرالله، اکا زه ستا زوی يم، که مې دنده واخيسته هم هر مازديگر به دې ليدو ته راځم

خان اکا مسک شو ويې ويل:
- ههه قربان بچي! ورځه اوس کور ته خویندې به دې هم تلوسه لري چې د فراغت په جامو کې دې وگوري

فرهاد سوړ اسويلی وويست ويې ويل:
- خویندې نه! خور يوه خو واده شوه خدای دې مل شي په کيلومترونو ليرې لندن کې ده او هلته يوه شيشکه هم شته چې له کور يې زړه راته تور کړی دی.
- هههه! هغه روينه چې هره ورځ يې شکايت کوې؟

فرهاد وخنډل څه يې ونه ويل او روان شو...

خو دقیقې وروسته کور ته ورسید دروازه یې ټک ټک کړه، چا دروازه خلاصه نه کړه موبایل یې را وویست د سیمې شمیره یې ډایله کړه زنگ یې تیر کړ خو ځواب یې ورنکړ خو ځلې یې کوبښن وکړ خو ځواب یې ورنکړ له ځانه سره یې وویل:

- اړیم شیشکې ته زنگ ووهم!

د روښنې شمیره یې ډایله کړه زنگ یې تیر کړ ځواب یې نه ورکولو شیبه وروسته د موبایل د زنگ شپږنگهار واوړیدل شو، دروازه خلاصه شوه، فرهاد په غوصه وویل:

- کفر کیدو چې موبایل ته دې ځواب ورکړی وای؟

روښنې شونډې پوڅې کړې وې ویل:

- کار دې وشو ته چیرته زما داسې په انډیښنه وې چې زما د پوښتنې لپاره دې زنگ ووهې

فرهاد څه ونه ویل روښنې ورو وویل:

- بیچاره ته چې څوک دروازه خلاصه نه کړي بیا ماته احتیاج شي

فرهاد په غوصه وویل:

- د زړه خبره په زړه کې کوه غبر دې اورم

- واوړه زه له چا نه ویریرم

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته یې وویل:

- څه دننه څه ته راته گورې؟

- ته له مخې ایسته شه چې دننه ولاړ شم

روبینه له مخې ایسته شوه فرهاد دننه ولاړ شاته یې ور وکتل و یې

ویل:

- او ته کومه مادوري یې چې زه تاته وگورم

- هغه ماته نشي رسیدلای

- څه خیرنې

- خیرن به خپله وې

فرهاد خپل پیکي باندي لاس کش کړ و یې ویل:

- لاړم تاسره مې وخت نه ضایع کوم

فرهاد خونې ته دننه شو نارې یې وهلې:

- سیما وه سیما

چا غبر ونه کړ روینې بیا د خونې ته وره سر دننه کړ و یې ویل:

- چغې مه وهه، زما خونه کې ده.

- نو زنگ ته یې ولې ځواب نه ورکولو

- زه څه پوه شم او رښتیا مبارک! اوس ونه وايې چې بخيلي يې
وشوه د فراغت مبارکي يې رانکړه

روينې منډه واخيسته، فرهاد کيناست له ځان سره يې وويل:
- دا انجلۍ له ما څه غواړي زه خو هيڅ نه پوهيږم

بيا يې له ځان سره وويل:
- هسې نه روينې ددې په ويلو زما زنگ ته ځواب نه وي ورکړی،
ورکيکه! لمونځ به وکړم

اودس يې وکړ د لمانځه آخري رکعت کې و چې د خونې ور خلاص
شو، شيبه وروسته فرهاد سلام وگرځولو، سيما لمدي سترگې د وره
سره ولاړه وه فرهاد دعا وکړه او په بیره يې د خور لوري ته ورغی
اوبښکې يې ورته پاکې کړې وې ويل:
- څه شوي؟

- کاش نن ببو او پلار هم وای ته يې ليدلی وای

د فرهاد سترگو کې هم اوبښکې ډنډ شوې خو دی د خپلو خویندو
قوت و نه يې غوښتل هغوی ځان وبایلي په نه زړه يې وخنډل وې
ويل:

- څه چې کیدل وشول، هغه یوه ټپه ده چې
چې څه دې کړل هغه دې وکړل
اوس مې اوس مې سالو په مخ را خور کړه خوب راځینه، اوس د
راتلونکي سوچ کوه تیر شول خو شکر په دې چې خدای شته او بڼه
بنده گان یې شته.

سیما ژر خپلې اوبښکې پاکې کړې په بیره یې وویل:
- رښتیا! اوس لندن کې هم لس نیمې بجې وي شاید حدیثې راته
ویلي وو چې په سکایپ زنگ ووهم
- هو هو سمه ده سکایپ به وکړو ورته

خو شیبې وروسته یې حدیثې ته په سکایپ زنگ وکړ د حدیثې په
سترگو کې خوشحالی نارې وهلې خو شیبې یې خبرې وکړې حدیثې
ووایل:

- سیما ته ورشه روینې ته غبر وکړه یادیري مې

سیما ولاړه حدیثې په بیره وویل:
- فرهاده هغه مې په بهانه ولیرله یوه خبره وه
- هن څه خبره؟
- انجلی پیغله شوې تر تا یو کال لویه ده واده یې باید وکړو

- فرهاد شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:
- ښه وايې خو داسې یوه ښه کورنۍ پیدا شي چې زما د اوږو بار هم سپک شي
  - کورنۍ شته کنه!
  - څوک؟
  - زما د اکا خسر زوی دی همدلته لندن کې دی ښه هلک دی تعلیم یې هم کړی ده.

- فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:
- ته خو لیرې ولارې دا هم رانه لیرې بیا یې
- سور اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- ښه څه خیر خو سیما چې واده شي زه بیا دلته نشم اوسیدلی ته یو څه موده صبر وکړه سبا د هغې دندې لپاره ځم چې څه کیږي که وشو تنخوا زیاته راکوي بیا به یو کور په کرایه ونیسم د سیما واده به هم وکړو
  - امم، ته هم ښه وايې خو خیر لږ به تم شو
  - څه نو بند به یې کړم ته به هم کار لرې
  - صبر هغه روینې سره خو خبرې وکړم
- څه پرېږده هغه شیشکې سره خو هیڅ خبرې مه کوه

فرهاد اړیکه پرې کړه، چې سیما له روینې سره راغله روینې په بیره
وویل:

- څه شو موبایل؟

فرهاد په خدا وویل:

- بند مې کړ حدیثې ویل زه شیشکې سره خبرې نه کوم

روینه چې څومره شوخه وه هغومره نازولې او بنکلې هم وه، د
فرهاد دې خبرې زور ورکړ سترگو کې یې اوبسکې راغلې بې له څه
ویلو یې منډه واخیسته او لاره...

سیما د واره وویل:

- ته ولې دا انجلۍ باندې لږې؟

- واه یوه ورځ هغې ته ووايه چې ما باندې ولې لږې

سیما څه ونه ویل، کیناسته...

دا شپه هم تیره شوه، فرهاد د تل په څیر وخته له خوبه وینس شوی
و، سیما یې ویننه نه کړه او لار...

لومړی د خان اکا هتۍ ته ورغی خان اکا وویل:

- تاته مې پرون څه وویل؟

فرهاد په خدا وویل:

- خان اکا ته نو ما په زوره شپې د دندې لپاره مې آزموینه ده راغلم

چې تاته ووايم (دعا راته کوه)

- څه بچي! زما دعا تل درسره ده، ان شاءالله بريالی کيږې به

فرهاد لار، گړۍ وروسته هغه دفتر ته ورسيد چې شايد د کلونو کار

او دندې وسيله يې و، په زړورتيا د رئيس مخ ته کيناست، رئيس ورته

ځير شو وپي ويل:

- امم! اسنادونه خو دې ټول غوره دي په بنو عمرو تر دې ځای

رسيدلی يې

رئيس شيبه غلی شو، بيا يې وويل:

- تجربه لرې؟

- نه لومړۍ دنده به همدا وي چې کوم يې هيله ده چې اړتيا پيدا

نشي ددې ځای د تجربې سند بل ځای ته يوسم

رئيس وخنډل وپي ويل:

- د بازارموندنې يوه خوږي خو لرې، چالاک يې!

فرهاد مُسک شو، رئیس د میز له سر د خښلو اوبو بوتل را پورته

کړ، فرهاد ته یې ورکړ، فرهاد وویل:

- نه مننه تبری نه یم!

- د خښلو لپاره یې نه درکوم، دا په ما خرڅ کړه

فرهاد یوه شیبه غلی شو ویې ویل:

- تاسو تبری یاست؟

- نه

- نو ترڅو تبری نشې زه دا نشم خرڅولای

- مطلب؟

- مطلب د بازارموندنې لومړی اصل اړتیا ده زه باید تا اړ کړم ترڅو

دا اوبه وپیرې.

رئیس په سوچ کې ډوب شو د باندې سکرټر ته یې غږ کړ:

- دې بازارموندنې د مدیریت د بست لپاره چې نور کوم غوښتونکي

راغلي رخصت یې کړه

فرهاد وویل:

- ښه محاورې ته دوام ورکړو؟

- هو په راتلونکي کې به ډیرې محاورې ولرو اوس دې درته مبارک

وي ته وگمارل شوې

فرهاد له ډیرې خوښۍ رئیس ته غیره ورکړه رئیس وویل:

- هههه! ښه ښه

د فرهاد ښې ورځې پیل شوې، کال تیر شو فرهاد خپلواک شوی و
ښه تنخوا یې اخیسته او ښه خوشحاله و...

خپل کاري دفتر کې ناست و له حدیثې سره یې خبرې کولې حدیثې د
سیما د واده په اړه وویل:

- اوس خو شکر ستا کار او روزگار شته ته هم ځوان یې ستا او د
سیما واده به په یوه وخت وکړو لگښت به هم کم راشي او مور به
هم دا اندیښنه نه کوو چې ته یوازې یې

فرهاد سوړ اسویلی وویست و یې ویل:

- سمه ده چاره نشته نو، خو! زما واده اوس پریردی زه ورته تیار نه

یم

موبایل یې بند کړ او د رئیس دفتر ته لار یې ویل:

- رئیس صیب که نن وختي لار شم طبیعت مې لږ گډوډی

رئیس صیب وویل:

- زموږ نازولی کارمند یې گڼي مازدیگر مو ستا لپاره پلان نیولی و
- څنگه پلان؟

رئیس خو شیبې غلی شو، د خپله کاري میز له روک یې د موټر کلۍ را واخیستې فرهاد ته یې ورکړې وې وېل:

- ستا له راتگ وروسته زموږ د کمپنۍ محصولاتو په خرڅلاو کې %۴۵ زیاتوالی راغلی دې باندې ولاړ موټر زموږ لخوا تاته ډالی ده.

فرهاد په حیرانتیا وویل:

- څه؟

رئیس یې مُسک شو وېل:

- ههه! څه چې طبیعت دې گډوډ دی نوي موټر کې د لار شه
- ډیره مننه رئیس صیب

فرهاد که څه هم د خپل واده په اړه سوچونو په سر اخیستی و د کمپنۍ لخوا ورکړي موټر ته ډیر خوشحاله و، دقیقې وروسته خپل کور ته ورسید څنگ ته ودرید مخامخ کور ته یې وکتل هغه کور چې پلار او مور یې پکې له لاسه ورکړي وو بیا رغیدلی و ورته ځیر شو وېل:

- پلاره، ببو! کاش اوس ژوندی وای

د کور په دروازې سپینې پانې ته یې پام شو لیکلي وو « د خرڅلاو کور» له ځان سره یې وویل:
- د پلار او ببو آخري یاد دی باید له لاسه یې ور نه کړم

موټر یې دروازې ته نږدې کړل هارن یې ووهلو، شیبه وروسته سیما له دروازې سره راوباسلو پوهه نه شوه چې فرهاد دی ژر پرونی تر منځ تاو کړ فرهاد وخنډل د موټر له کړکۍ یې سره وپاڅول نارې یې کړه:
- لویه دروازه خلاصه کړه زه یم

موټر یې کور ته دننه کړ له موټر ښکته شو، سیما په بیره وویل:
- د چا موټر دی

فرهاد په خپل پیکي لاس کش کړ وپې ویل:
- د ورور دې ده، کمپنی ډالی راکړ
- رښتیا!؟
- هو خود!

مانبام شو، فرهاد حدیثې ته زنگ وکړ او د روینې د واده په اړه یې د هو ځواب ورکړ موبایل یې بند کړ، د خونې کړکۍ ته نږدې

کیناست د کور دروازه خلاصه شوه، روښنه له پوهنتون راغله دروازه
یې بنده کړه موټر ته ځیر شوه له موټر شاوخوا راتاو شوه تاپیر یې
په لغته ووهلو یو دم موټر په خپل سر هارن وهل پیل کړل او
څراغونه یې گل او بل کیدل روښنې منډه واخیسته فرهاد د باندي ور
ووتلو په روښنه یې غبر وکړ:

- زور یې درکړ چې په لغتو یې وهې

- څه پردی موټر باندي غرور مکوه

فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- بښنه غواړم! که زما له امله خپه شوې وې مخامخ کور واله سره

مې خبره کړې سبا یې کارونه خلاصیږي همدې یوې اونۍ کې د سیمې
واده هم کوو بیا مناسبه نه ده چې زه دې دلته و اوسم

لومړی ځل و چې روښنه غلې وه بې له څه ویلو روانه شوه فرهاد غبر
کړ:

- او زما واده هم دی!

روښنه ولاړه شپه پخه شوه، تیاري بیا خپل څادر خور کړی و د شپې

۱۲:۰۰ بجې وې په انگر کې د چا د ژړلو غبر فرهاد له خوبه وینن

کړ، له خپل ځای پاڅید د باندي ووتلو روښنه ناسته وه په ژړغوني

غبر یې له ځان سره وویل:

- داسې اسانه ده! ځي

یوه شیبه غلې شوه بیا یې په سلگو سلگو وویل:
- زه به اوس چاسره جنگ کوم؟ خوک به خوروم، واده کوي! ودې
کړي ماته یې څه؟

یوه شیبه غلې شوه، بیا یې وویل:
- کم عقل دومره کاله پوه نشو چې مینه ورسره لرم

فرهاد ورو ورو روان شو، څنگ یې کیناست روینې ورو وکتل حک
پک شوه فرهاد وویل:
- خوک خپل کیدونکي خاوند ته کم عقل وایي؟

روینې په بیره وویل:
- څه؟ چتې خپل زړه مه خوشحاله

فرهاد هیڅ ونه ویل بیرته پاڅیدو، روینې په بیره وویل:
- چیرې ځې؟

- خوتا وویل زړه مه خوشحاله ځم بل چاسره به واده وکړم
- مړ به دې کړم، کینه!

فرهاد کیناست ویې ویل:

- ژوند راته زده کړي چې « بي له تا ستا هيڅوک نشته » خو ته ما لري

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:
- بيا ونه ژارې... شيشکې سره ژړا خوند نه کوي

روينيې وويل:
- ماسره واده کوي؟

فرهاد په خواشيني لهجه وويل:

- نه!

- ولې؟

- غواړم سبق ته مې دوام ورکړم

- هههه!

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**